

nich povoluje exekuce. Postup tento příčí se zdejšímu zákonu a je nicotný. Úmluva čís. 127/26 sb. z. a n. mluví sice v čl. 2 o předchozím řízení delibačním, v němž má býti zjištěno, že nastaly podmínky uvedené v čl. 1 úmluvy, ale předpis ten neplatí pro zdejší soudy, neboť čl. 4 úmluvy stanoví: V řízení delibačním jest šetřiti forem stanovených zákonem země, kde se žádá o exekuci. Po stránce formální platí tedy exekuční řád čís. 79/96, jenž neustanovil delibační řízení a tím je vyloučil. Z této skutečnosti ve spojení s čl. 4 úmluvy nelze usouditi jinak, než že zde nemůže delibační řízení vůbec býti zavedeno. Naopak vylučuje exekuční řád v § 55 předchozí ústní jednání před soudním rozhodnutím, leč že by v něm bylo něco jiného nařízeno, což se nestalo ani v §§ 79 a násl., ani v úmluvě čís. 127/26, jež zachovala v platnosti formy zákona země, kde se žádá o exekuci, v tomto případě formy exekučního řádu čís. 79/96. Ovšem neponechává ani zdejší právní řád strany, proti kterým má tu býti provedena exekuce na základě rozsudků vydaných italskými soudy, bez právní ochrany, kterou má na mysli čl. 2 úmluvy, pokud mluví o předchozím delibačním řízení, neboť poskytuje tomu, proti komu byla exekuce povolena, v § 83 ex. ř. bez újmy rekursu možnost odporu proti povolení exekuce. V odporu může strana uvést, co by jinak uplatnila v delibačním řízení. Byl-li odpor vznesen, může soud k návrhu naříditi, by exekuce byla odložena, rozhodne pak po ústním jednání rozsudkem. Z toho plyne, že o odporu se jedná v řízení s p o r n é m, a z citace § 461 c. ř. s. v § 83 ex. ř. plyne, že rozsudku jest odporovati jen odvoláním. Odporuje proto celé předchozí jednání i usnesení především exekučnímu řádu, pokud jeho předpisy platí vedle úmluvy čís. 127/26, t. j. co do způsobu vyřízení návrhu, a je nicotné. Totéž platí i o usnesení povolujícím exekuci na základě předchozího nicotného řízení a usnesení o vykonatelnosti, jakož i o usnesení rekursního soudu je potvrzujícím. Usnesení ta jsou zmatečná z důvodu §§ 78 ex. ř., 514, 477 čís. 4 a 6 c. ř. s. Zmatečnost záleží v tom, že povinný byl zavedením předchozího řízení a jednáním o návrhu na exekuci přinucen, by námitky proti povolení, jež mohl a měl vznésti teprve odpo-rem podle § 83 ex. ř., uplatnil již před povolením exekuce, že o námitkách těch bylo jednáno proto předchozím způsobem v exekučním řízení, t. j. podle předpisů §§ 55 a násl. ex. ř. a rozhodnuto usnesením, proti němuž mohl se brániti jen rekusem. Nezbylo proto, než způsobem shora naznačeným opatřiti, by o návrhu na povolení exekuce bylo rozhodnuto znova podle předpisů ex. ř. (§§ 55, 79 a násl. ve spojení s úmluvou čís. 127/26), t. j. bez předchozího řízení, jež soud prvé stolice označil jako delibační.

Čís. 12291.

Tuzemským zákonodárstvím jest připuštěno (§ 80 čís. 1 ex. ř.) sudiště společenství v rozepři (§ 93 j. n.) jen pro tuzemské soudy.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1135/32.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce proti Emilu M-ovi na základě rozsudku úředního soudu Berlin-Mitte. Soud první instance exekuční návrh zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody. Prvý soud zamítl exekuční návrh, ježto nebylo vykázáno, že úřední soud Berlin-Mitte byl podle zdejší jurisdikční normy k zahájení sporu příslušným (§ 80 čís. 1 ex. ř.). Jest sice pravda, že vymáhající strana v exekučním návrhu uvedla, že úřední soud Berlin-Mitte byl příslušným podle § 93 j. n. Stěžovatel však přehlíží, že ustanovení § 93 j. n. platí jen pro případ, že hlavní společník ve sporu byl žalován před tuzemským soudem, v jehož obvodu má obecný soud. V souzeném případě byl však společník ve sporu R. žalován před cizozemským soudem, úředním soudem Berlin-Mitte, v jehož obvodu má trvalé bydliště, v takovém případě nebyl tento soud podle zdejší jurisdikční normy příslušným z důvodu § 93 j. n. i pro druhého žalovaného Emila M-a, bydlícího v Praze. Ježto důvod příslušnosti úředního soudu Berlin-Mitte podle § 93 j. n. není dán, vymáhající strana však jiný důvod pro příslušnost jmenovaného soudu ani neuvedla, ani neprokázala, z rozsudku není patrné, že německo-říšský soud byl příslušný podle československého práva, a ani žaloba nebyla připojena, z níž by to bylo zřejmo, zamítl první soud exekuční návrh právem s poukazem na § 80 čís. 1 ex. ř. (rozh. čís. 9200, 7736, 10762, 11229 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Tuzemské zákonodárství připouští sudiště společenství v rozepři jen pro tuzemské soudy (§ 93 j. n.). Neuznává tedy toto sudiště pro soudy cizozemské. Proto nemůže býti založeno podle tuzemského práva sudiště společenství v rozepři podle § 93 j. n. u cizozemského soudu. Není třeba řešiti otázku, zda podle zdejšího práva jest zapotřebí, by všichni společníci v rozepři bydleli v tuzemsku, by mohlo býti založeno pro ně sudiště podle § 93 j. n., neboť ani z toho nedalo by se dovoditi, že takové sudiště podle § 93 j. n. může býti založeno s účinkem předpokládaným podle vládní vyhlášky čís. 131/24 u německého soudu, an je zákon výslovně stanoví jen pro soudy tuzemské. Nezáleží na tom, že jde o sudiště na výběr, ani na tom, že by bylo ono sudiště dáno v Berlíně podle tuzemského práva, kdyby zdejší právo platilo v Německu. Rozhodné jest, že dle tuzemského práva může býti sudiště společenství založeno jen před tuzemským soudem.

Čís. 12292.

Do usnesení prvního soudu, jímž nerozhodl o exekučním návrhu věcně, nýbrž vrátil jej k odstranění formální vady, která byla s to, by překazila vyřízení ve zkrácené formě, není rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1169/32.)